

2018 0304 S ah W De 8 van Vessem

De Pelgrimshoeve in Vessem. Wie kent hem niet? Lang heeft ie voor mij tot de verbeelding gesproken. In 2009 heb ik ervoor gestaan tijdens onze Pelgrimspad wandelingen. Daar ontdekte ik het bestaan ervan. Toen hadden we een overnachting in Middelbeers geregeld. Dus zijn we doorgelopen. Ooit.....dacht ik toen....komt er vast een gelegenheid waarbij ik hier wel zou kunnen overnachten.

Het was maar goed dat ik de afgelopen week nog even checkte of alles nog klopte. Ik had namelijk ingeschreven voor een wandeling van Stiphout naar Nueneen zo stond in mijn agenda. Maar hoe ik ook zocht op de site.....nergens een wandeling van Stiphout naar Nueneen te bekennen. Ik begreep er helemaal niks meer van. Kon wel de bevestigingsmail vinden dat ik voor die datum had ingeschreven maar ja daar stond dan weer geen plaatsnaam bij. Dus....op de site stond Vessem.....Oké dacht ik ook goed. Dan op naar Vessem. Vessem? Maar daar is de pelgrimshoeve. Als ik zaterdag eindig in Maarheze kan ik net zo goed meteen naar Vessem rijden. OV was geen optie zo bleek. Dus toch maar zelf rijden. Miltje gestuurd naar de Pelgrimshoeve met uitleg en de vraag of ik mocht komen logeren. Kreeg heel snel antwoord dat ik welkom zou zijn. Geweldig.

Dus zaterdag na de overdracht van de Bourdon in Maarheze toog ik naar Vessem. Onderweg eerst nog even ergens gegeten. Om 19.30 uur melde ik mij bij de dames in de Pelgrimshoeve. Een hele hartelijke warme ontvangst kreeg ik. Wat is het hier leuk. Gastvrij, mooie kamer, superleuke huiskamer en een geweldige sfeer. Ik voelde me meteen thuis op deze oude maar o zo mooie boerenhoeve.

Heerlijk zitten praten over mijn belevenissen van de zaterdag en over het pelgrimeren in het algemeen. Waar ik al geweest ben. Waar de dames al geweest zijn. Leuk om over het hospitaleren weer te horen. Ook dat is zo'n ding wat ergens diep in mij tot wasdom probeert te komen. Voorlopig laat ik het nog ergens ver weg achter in een laatje liggen. Zolang ik nog aan het werk ben is het niet zo handig om daar mijn vakantiedagen aan op te maken. Dat gaat me een stap te ver. En.....ik vind voor mezelf dat ik pas mag gaan hospitaleren als ik echt in Santiago geweest ben. Dus.....nog ff geduld. Van al het wandelen en praten was ik best moe geworden. Heel erg laat ben ik mijn bed dan ook niet ingedoken.

Heerlijk rustig geslapen. Ik was de enige pelgrim die nacht. Geen gesnurk van medepelgrims. Geen huisgeluiden. Het was er superstil. Of ik heb gewoon zo heerlijk diep liggen slapen. Misschien snurkte ik zelf wel. Geen flauw idee. Ik heb in elk geval geen klachten gehoord van de stenen Jacobus die over mij waakte.

De volgende morgen stond er een zeer royal ontbijt voor me klaar.

Heerlijk gegeten en weer verder gebabbeld daar waar we gisteravond gestopt waren. Het regende toen ik vanmorgen wakker werd, maar na het ontbijt was het al droog. Ik ben even een klein rondje gaan lopen om te voelen of het zou kunnen lukken met mijn 5-fingershoes en of ik me warm moest aankleden of niet. Jemig wat een verschil met gisteren zeg. De temperatuur is echt flink aan het stijgen.

Vest laat ik meteen maar uit. 5-fingers kunnen best. Het dooit lekker dus dat wordt heerlijk met natte voeten wandelen. Geen punt want met bijna 10 graden en een warm laagje water in mijn schoenen is dat een geweldige ervaring. De eerste medewandelaars arriveren. Het voelt voor

mij wel even vreemd. Er zijn een aantal personen die elkaar al kennen. Ik ben hier echt de vreemde eend in de bijt.

De organisatoren ken ik natuurlijk van gisteren, dus dat schept al weer een beetje een band.

We worden door Johannes buiten allemaal welkom geheten en hij legt uit dat we vandaag 2 rondjes van ongeveer 10 km zullen lopen. We komen hier weer terug om tussen de middag te lunchen. En dan de Bourdon. Het enorme 'lint' van gisteren hangt er nog aan. De nieuwe, kleinere, versie moet natuurlijk nog komen. Zo snel kunnen ze geen andere regelen. En wat denk je.....hij geeft mij de eer om als eerste met de Bourdon te lopen omdat ik al flink wat Limburgse Km-ters in de benen heb.

Weer een ervaring rijker. Ik wist niet dat het zo speciaal voelt om de Bourdon te mogen dragen.

Een hele lange tijd draag ik de Bourdon op mijn schouder. Tot ie op een gegeven moment wel erg begint door te wegen en een meneer mij vraagt of hij ook de Bourdon mag dragen. Maar natuurlijk zeg ik.....ga u gang. Hij neemt hem maar al te graag van mij over. Ik vond het een hele bijzondere ervaring dat ik met de Bourdon mocht lopen. Santiago aan het Wad zat al door mijn hele lijf heen, nu is het nog een tikkie meer geworden. Ik wist niet dat het kon.

Het is superleuk om weer met een hele nieuwe groep op stap te zijn.

Allemaal nieuwe gezichten, nieuwe gedachten. Maar toch zo vertrouwd. De camino is voor iedereen anders, maar de camino heeft ook voor iedereen wel herkenning. O ja.....was jij ook daar?

Wat vond je van de Del Norte? Ga je ook de Portugues lopen? Wanneer start je weer? Tot hoever ben je gekomen? We vragen elkaar het hemd van het lijf en lopen hierbij door prachtige natuurgebieden. De zon, de smeltende sneeuw, de ontdooiende vennetjes. Het is camino wandelen door een sprookjes landschap.

Voor mijn gevoel zijn we enorm snel weer terug bij de Pelgrimshoeve. Buiten trek ik mijn bemodderde 5-fingers uit en ga lekker balorig met blote voeten in de sneeuw staan. Het voelt nog lekker ook. Hilariteit natuurlijk dat ik dat met blote voeten doe. Ach ja....soms ben ik best wel een beetje prettig gestoord.

Binnen staat koffie / thee / limonade / melk voor ons klaar. Onze eigen meegebrachte lunch wordt hier aangevuld met Brabants krentenbrood. Ook de lunch is vrij snel naar binnen gewerkt en in een mum van tijd kunnen we buiten al weer verzamelen voor de 2^e helft. Iedereen is een stuk lichter gekleed. Er zijn heel wat laagjes verdwenen. De zon doet ontzettend z'n best iedereen heerlijk op te warmen. De lucht is stralend blauw. Wat boffen we met het weer. De bovenste laag van de paden die we mogen belopen is heerlijk aan het ontdooien. Dat heeft wel tot gevolg dat ik door de modder loop te soppen met mijn 5-fingers. Dit is zo'n bijzonder gevoel. De natte prut perst zich tussen mijn teentjes door en veroorzaakt hier en daar

een flinke laag drap op en tussen mijn tenen. Het ziet er niet uit natuurlijk want als we even stilstaan om te wachten op elkaar zijn mijn schoenen een dankbaar gespreksonderwerp. Hoe krijg je dat weer schoon? Ga je ermee onder de douche? Nee hoor, hup in de wasmachine zeg ik dan. Da's lekker makkelijk is een veelgehoorde reactie. Ja inderdaad dat is superhandig. Geen gedoe met schoenpoets. Gewoon hup in het machien en draaien maar.

Het 2^e rondje rondom Vesseem is van een ander kaliber dan het 1^e rondje. De natuur is duidelijk anders. Het is allemaal wel vrij vlak, maar de begroeiing is anders. Bomen zijn anders. En er zijn flinke uitgestrekte vlaktes met vennetjes. En er is zelfs een uitkijktoren die we met z'n allen beklimmen en dan kunnen genieten van het uitzicht over het bevroren meer. Wat is het hier mooi. En wat voel ik me ook hier thuis. De energie die in deze groep heerst is geweldig. Iedereen verteld zijn of haar verhaal. Er worden plannen verteld en verhalen gedeeld over gezamenlijk gelopen camino's , en bezochte herbergen. Wat is het toch dat ik hier maar geen genoeg van kan krijgen? Zoveel verhalen. Zoveel anekdotes. Zoveel liefde voor het camino wandelen.

Zoveel rust. Zoveel kalmte. Er wordt gepraat op eenzelfde level. Hoe heerlijk is dit? Men begrijpt elkaar heel snel en heeft aan een half woord genoeg om een prachtig diepgaand gesprek te starten. Dit geeft ontzettende mooie energie. Heerlijk om hier deel van te mogen uitmaken.

Net als vanmorgen zijn we razendsnel weer terug bij de Pelgrimshoeve. Bijna 2,5 uur weggeweest weer. Het voelt beslist niet zo. We genieten na van het café St. Jaques dat ons aangeboden wordt door de regio Zuid-Oost Brabant, praten nog wat na en keren dan allen weer huiswaarts.

Wat een geweldige dag mocht ik beleven bij en met de pelgrims van de regio Zuid-Oost Brabant. Dank jullie wel voor de gezelligheid, de gastvrijheid, de eer die mij ten deel viel doordat ik als eerste de Bourdon mocht dragen. Dank ook aan de dames

hospitalera's van de Pelgrimshoeve. Het was een geweldige overnachting tijdens mijn Santiago aan het Wad avontuur.

Dank dank dank.....ik kom graag nog een keertje terug.

Ultreia, Ultreia.

Groetjes,

Anita